06/09/2020

Ο Μοναχός που έλεγε συνέχεια την ευχή της Παναγίας

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ένας Χριστιανός ονόματι Ιωάννης ήταν πολύ ευλαβής και πλούσιος αλλά αγράμματος. Είχε λίγη περιουσία, την μοίρασε όλη στους φτωχούς και πήγε στο Μοναστήρι.

Όμως στενοχωριότανε επειδή δεν ήξερε να διαβάζει προσευχές όπως οι άλλοι μοναχοί, γιατί είχε δύσκολο νου και δεν έπαιρνε καθόλου τα γράμματα. Δεν γνώριζε ούτε μία ευχή να πει απ’ έξω, ούτε το Πάτερ Ημών.

Οι πατέρες προσπάθησαν να του μάθουν γράμματα, του ερμήνευσαν προσευχές, ψαλμούς. Δεν μπορούσε να μάθει τίποτα. Κάποιος όμως έμπειρος και ενάρετος γέροντας προσφέρθηκε τότε να τον βοηθήσει. Του διάβασε μια-μια λοιπόν όλες τις ευχές και τον ρώτησε ποια του φαινόταν ωραιότερη για να την μάθει. Πιο πολύ μ’ αρέσει, λέει, το Θεοτόκε Παρθένε. Και ο ενάρετος αυτός μοναχός έβαλε κόπο πολύ και του ‘μαθε την ωραία αυτή ευχή προς την γλυκιά μας Παναγία, που λέει:

«Θεοτόκε Παρθένε, Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, εὐλογημένη, σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.»

Όταν με την συνεχή επανάληψη και την πολυκαιρία επιτέλους την αποστήθισε ο αμαθής μοναχός χάρηκε πολύ, σαν να απέκτησε θησαυρό πολύτιμο και την έλεγε

ασταμάτητα εκατοντάδες φορές την μέρα και την νύχτα και στις αγρυπνίες και παντού. Τα χείλη του συνεχώς εκινούντο. Απέφευγε να λέγει λόγια περιττά και απομακρυνόταν από τους άλλους μοναχούς για να λέει όλο και περισσότερο την προσευχή αυτή και να απολαμβάνει την γλυκύτητά της.

–Γιατί μας αποφεύγεις ευλογημένε, του είπε μια ημέρα ένας αδελφός.

–Για να λέω κάποτε κάποτε το Χαίρε Μαρία αδελφέ μου, γιατί είμαι αμαρτωλός.

Από τότε λοιπόν οι πατέρες χαϊδευτικά τον πείραζαν και τον έλεγαν Χαίρε Μαρία και όχι με το όνομά του. Έλα εδώ Χαίρε Μαρία, πήγαινε εκεί Χαίρε Μαρία, κάνε τούτο Χαίρε Μαρία, κάνε το άλλο.

Ετούτος όμως ο μακάριος τα δεχόταν όλα με χαρά και αγαλλίαση. Έλεγε λοιπόν αδιάκοπα για πολλά χρόνια και με πολύ ευλάβεια την αγία αυτή ευχή στην Υπεραγία Θεοτόκο, ως την ώρα της κοιμήσεώς του που χωρίστηκε η μακαρία και ευλογημένη ψυχή του απ’ το σώμα του.

Οι μοναχοί κατά τον θάνατό του, καθώς διάβαζαν το ψαλτήριο και εν συνεχεία την νεκρώσιμο ακολουθία του, αισθάνθηκαν όλοι τους μια άρρητη ευωδία που προερχόταν από το ιερό του λείψανο και γι’ αυτόν τον λόγο τον ενταφίασαν σε έναν ξεχωριστό τόπο πίσω από το Άγιον Βήμα. Η ευωδία αυτή όχι μόνο δεν λιγόστεψε μετά την ταφή αλλά καθημερινά και αυξάνετο.

Την ενάτη μέρα όταν πήγαν με τον Ηγούμενο να του διαβάσουν τρισάγιο και να τον μνημονεύσουν, είδαν ένα παράδοξο θαύμα και απόρησαν όλοι. Είχε φυτρώσει στον τάφο του ένας ωραιότατος κρίνος και στο κάθε φύλλο του ήσαν γραμμένα με χρυσά γράμματα οι λέξεις Χαίρε Κεχαριτωμένη Μαρία. Η ευωδία του κρίνου εκείνου δεν έμοιαζε με την μοσχοβολιά κανενός επιγείου άνθους.

Τότε ο Ηγούμενος είπε στους αδελφούς. Πατέρες μου από αυτό το θαυμάσιο ας γνωρίσουμε πόση αγιοσύνη είχε τούτος ο τρισμακάριος και πόσο πόθο και αγάπη έτρεφε προς την Κυρία μας του ουρανού την Υπεραγία Θεοτόκο. Ασφαλώς η ρίζα αυτή του κρίνου θα βρίσκεται βαθειά στην καρδιά του.

Όταν πέρασαν τα τρία χρόνια στην εκταφή, όπως μας διασώζει η ευσεβής παράδοσις, είδαν με τα μάτια τους οι μοναχοί και διαπίστωσαν ότι ο κλώνος αυτού του υπερθαυμαστού ολολεύκου κρίνου εξήρχετο απ ‘το στόμα του. Οι δε ρίζες του ήσαν ριζωμένες στην άλειωτη και ευωδιάζουσα καρδιά του. Από εκεί είχε φυτρώσει ο ιερός εκείνος κρίνος.

Όλο του το σώμα, τα οστά του δηλαδή, ήτανε λειωμένα με χρώμα κεχριμπαριού

και μόνο αυτό το κομμάτι ήταν άλειωτο, πράγμα το οποίον το βλέπουμε και στις ημέρες μας όταν εγένετο η εκταφή, η ανακομιδή των λειψάνων του Οσίου Λουκά, Επισκόπου Συμφερουπόλεως, ιατρού και θαυματουργού. Όλα ήσαν λειωμένα πλην της καρδιάς του.

ΠΗΓΗ: inpantanassis.blogspot.com